

לקוטי תורה • פרשת קרח • מאמר 2

ועבד הלוי הוא

”והלוי הוא יעבוד” (במדבר יח, כג)

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likkutei-torah/korach/2](https://likuteitorah.com/he/likkutei-torah/korach/2)

1 ועבד הלוי הוא. פיי כמ"ש בזהר שכל עבודת הלויים היינו להמשיך מבחינת הוא. שהוא בינה עלמא דאתכסיא על עלמא דאתגליא.

"והלוי הוא יעבוד". פירוש הדבר, כפי שכתוב בווהר, שכל עבודת הלוויים היא להמשיך מבחינת "הוא", שהיא בינה, העולם המכוסה, אל העולם הגלוי.

והענין דהנה צ"ל ההפרש בין מוחין דאבא ומוחין דאימא (ועמ"ש בד"ה מצה זו כו') פיי מוחין דאבא הוא בחינת השגת הביטול בבחי' חכמה

ועניינו כך: צריך להבין את ההבדל בין מוחין דאבא למוחין דאימא (וראו מה שכתוב במאמר הפותח "מצה זו" וכו'). כלומר, מוחין דאבא הם מדרגת השגת הביטול שבחכמה,

שהוא בחי' כח מה ונחנו מה שהוא בבחי' קרירות שהוא בחי' יראה עילאה יראה בושת.

שהיא בחינת כוח מה, "ונחנו מה"; בחינה זו היא של קרירות, והיא בחינת יראה עילאה, יראת בושת.

שהוא בחי' והחכמה מאין תמצא תכלית הביטול. ובחינת מוחין דאימא בחי' בינה נקי' להנחיל אוהבי יש שהוא מה שבא הארה מגדולתו ית' לכלל הבנה והשגה ממש.

זוהי בחינת "והחכמה מאין תמצא" — תכלית הביטול. ואילו בחינת מוחין דאימא, בחינת בינה, נקראת "להנחיל אוהבי יש"; כלומר, הארה מגדולתו יתברך באה לידי הבנה והשגה ממש.

וע"י השגה זו נולד ונמשך מזה מדת אהבה עזה בגבורות רשפי אש אליו ית' והנה כתפלה צ"ל שני הבחינות היינו מוחין דאוי"א [דאבא ואימא] (עמ"ש בד"ה ראה אנכי נותן בענין בחי' י"ה שבנפש)

ועל ידי השגה זו נולדת ונמשכת ממנה מידת אהבה עזה, בגבורת רשפי אש אליו יתברך. והנה, כתפילה צריכות להיות שתי הבחינות, כלומר מוחין דאבא ומוחין דאימא (ראו מה שכתוב במאמר הפותח "ראה אנכי נותן", בענין בחינת י"ה שבנפש).

פיי שבחי' מוחין דאימא הוא הבחינת רצוא ליכלל למעלה ע"י אהבה עזה כשלהבת הנולדה מההתבוננות בגדולתו ית' שהוא בחי' מוחין דאימא.

כלומר, מוחין דאימא הם בחינת רצוא — להיכלל למעלה באמצעות אהבה עזה כשלהבת, הנולדת מההתבוננות בגדולתו יתברך; וזוהי בחינת מוחין דאימא.

כי אם לבינה תקרא. שמזה יהיה בחינת רצוא כנ"ל ובחינת מוחין דאבא הוא אח"כ הבחינת שוב. כמאמר ואם רץ לבך שוב לאחד.

"כי אם לבינה תקרא"; ומתוך כך תהיה בחינת רצוא, כנוכר לעיל. ואילו בחינת מוחין דאבא באה לאחר מכן: בחינת שוב, כמאמר "ואם רץ לבך שוב לאחד".

שזהו הבחינת יראה עילאה יראה בושת שהוא בחינת מוחין דאבא שמקבל עליו עול מלכות שמים בעסקו בתורה ובמצות ועמ"ש בביאור ע"פ כי אתה נרי.

זוהי בחינת יראה עילאה, יראת בושת, השייכת למוחין דאבא: האדם מקבל עליו עול מלכות שמים בעיסוקו בתורה ובמצוות. וראו מה שכתוב בביאור על הפסוק "כי אתה נרי".

2 והנה עם היות שבחי מוחין דאבא הם נעלים ממוחין דאימא אעפ"כ [אף על פי כן] צ"ל ג"כ מוחין דאימא בתחלה יען

והנה, אף שמוחין דאבא נעלים ממוחין דאימא, בכל זאת גם מוחין דאימא צריכים לבוא תחילה, משום ש

כי העיקר הוא להאיר את הגוף והוא ע"י אהבה שבגילוי הנמשך ממוח הבינה שקרוב יותר להגוף

העיקר הוא להאיר את הגוף, והדבר נעשה באמצעות אהבה גלויה הנמשכת מהמוח של בינה, הקרובה יותר לגוף

(כי חכמה מוחא ובינה ליבא והלב קרוב יותר להגוף) ובחינה מוחין דאבא אף שמעלתם גבוה יותר מהבינה.

(כי "חכמה היא המוח ובינה היא הלב", והלב קרוב יותר לגוף). ואשר למוחין דאבא, אף שמעלתם גבוהה מזו של בינה,

הלא אי"ס ב"ה הוא נעלה עוד יותר לאין ערוך ולית מחשבה תפיסא ביה כלל. כן למשל בחינת מוחין דאבא שהאהבה היא שם בהעלם שהוא נעלה מאתנו יותר

הרי אין סוף, ברוך הוא, נעלה עוד יותר, בלי כל ערך והשוואה, ו"לית מחשבה תפיסא ביה כלל". כך גם, למשל, במוחין דאבא: האהבה שם בהעלם, משום שהיא נעלית מאיתנו ונמצאת מעבר להשגתנו.

(וכמ"ש בד"ה ביום השמע"צ [השמיני עצרת] גבי אחכמה והיא רחוקה ממני. שכל גידול הבן עד"מ הוא בריחוק מקום מהאב כ"א בבטן אמו ע"ש).

(וכמו שכתוב במאמר המתחיל "ביום השמיני עצרת", בעניין "אחכמה והיא רחוקה ממני": שכל צמיחת הבן, על דרך משל, מתרחשת בריחוק מקום מהאב, אלא בבטן אמו; עיין שם.)

ולכך צריך להוליד האהבה שבתפלה מההעלם לגילוי בכדי להאיר את הגוף (ועמ"ש בד"ה והיה לכם לציצית. בענין מוח ולב מים ואש)

ולכן צריך להוליד את האהבה שבתפילה מן ההעלם אל הגילוי, כדי להאיר את הגוף (ועיין מה שכתוב במאמר המתחיל "והיה לכם לציצית", בענין מוח ולב, מים ואש).

שזהו ע"י ההתבוננות מבחי" מוחין דאימא שהיא המולדת הבנים שהם אהבה וכל המדות הקדושות ואחר כך צריך להאיר בהן מבחינת מוחין דאבא (ועמ"ש בד"ה צאינה וראינה בענין ויין ישמח כו' בכדי להצהיל פנים משמן ע"ש).

הדבר נעשה באמצעות ההתבוננות שמבחינת מוחין דאימא, שהיא המולידה את הבנים — האהבה וכל המדות הקדושות. לאחר מכן צריך להאיר בהם מבחינת מוחין דאבא (ועיין מה שכתוב במאמר המתחיל "צאינה וראינה", בענין ויין ישמח" וכו', כדי "להצהיל פנים משמן"; עיין שם).

וזה היה עבודת הלויים דכתיב ועבד הלוי הוא פי' שכל עבודתם היה להוציא המדות אהוי"ר [אהבה ויראה] מההעלם מבחי" הוא עלמא דאתכסיא אל הגילוי.

וזו הייתה עבודת הלויים, כמו שכתוב: "ועבד הלוי הוא"; כלומר, כל עבודתם הייתה להוציא את המדות — אהבה ויראה — מן ההעלם, מבחינת "הוא", עלמא דאתכסיא, אל הגילוי.

שהוא ע"י ההתבוננות ועמ"ש בביאור ע"פ והיה מספר בניי [בני ישראל] בענין מי ברא אלה. ולכך היה עבודתם בשירה בפה בקול ובזמרה בכלי (עמ"ש בד"ה מזמור שיר חנוכת הבית)

הדבר נעשה באמצעות התבוננות; וראו מה שנכתב בביאור על הפסוק "והיה מספר בני ישראל", בענין "מי ברא אלה". לכן עבודתם הייתה בשירה בפה, בקול ובנגינה בכלי (ראו מה שנכתב במאמר המתחיל "מזמור שיר חנוכת הבית").

ויש כמה כלים כמ"ש הללוהו בתקע שופר הללוהו בנבל וכנור הללוהו בתוף ומחול כו' והיינו שיש כמה מיני התלהבות שבהתגלות.

יש כמה כלים, כמו שכתוב: "הללוהו בתקע שופר, הללוהו בנבל וכנור, הללוהו בתוף ומחול" וכו'. כלומר, יש כמה סוגים של התלהבות גלויה.

יש תשוקה והתלהבות בבחינת שמחה וחדוה. ויש שהיא בבחי' מרירות ולב נשבר והכל הם בהתגלות הלב.

יש תשוקה והתלהבות בבחינת שמחה וחדוה, ויש [סוג] שהוא בבחינת מרירות ולב נשבר. כל אלה הם רגשות המתגלים בלב.

3 ויש כמ"כ [כמו כן] לנגד זה כמה מיני כלי זמר. ועד"ז הוא ענין הללוהו בתקע שופר שופר שהוא קול המטיל חרדה ולב נשבר שזהו ענין התקיעות והשברים.

וכנגד זאת יש גם כמה סוגים של כלי נגינה. בדומה לכך, זהו עניינו של "הללוהו בתקיעת שופר": השופר הוא קול המטיל חרדה ומעורר לב נשבר; זהו ענינו של התקיעות והשברים.

וכן צלצלי תרועה הם ג"כ כנגד ההתלהבות שבמרירות ולב נשבר. ועוגב הוא כלי זמר של שמחה שהוא נגד האהבה והתלהבות שבשמחה.

וכן "צלצלי תרועה" מכוונים גם הם להתלהבות שבמרירות ובלב נשבר. והעוגב הוא כלי נגינה של שמחה, המכוון לאהבה ולהתלהבות שבשמחה.

וזה היה עבודת הלויים בכלי זמר בכמה מינים שהכל הוא לעבוד את בחי' הוא. בחינת הוא עשנו.

וזה הייתה עבודת הלויים בכלי נגינה מסוגים שונים: כל זה נועד לעבוד את בחינת "הוא", הבחינה של "הוא עשנו",

להמשיך המדות מהעולם אל הגילוי (ועמ"ש סדי"ה צו את בניי [בני ישראל] גבי להקריב לי במועדו ועמ"ש בד"ה ושאתם מים בענין ניסוך היין וניסוך המים. ועמ"ש במ"א בענין ברוך שאמר והיה העולם ברוך הוא):

להמשיך את המדות מן העולם אל הגילוי. (וראו מה שנכתב בסוף המאמר המתחיל "צו את בני ישראל" בענין "להקריב לי במועדו"; וכן מה שנכתב במאמר המתחיל "ושאתם מים" בענין ניסוך היין וניסוך המים; וכן מה שנכתב במקום אחר בענין "ברוך שאמר והיה העולם, ברוך הוא").

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/korach/2

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק